

Ma este újabb premier a szabadtéren

**Madách Imre:
Az ember
tragédiája**

Főiskolások

Most végezték a harmad-
évet, most vannak másodszer
Szegeden, és mind a ketten
angyalok.

A nevük azért nem azonos:
a Tragédia-előadás Gábor fő-
angyalát Papp Jánosnak, Ra-
fael főangyalát pedig Szűcs
Andrásnak hívják.

Van persze köztük egyéb
különbség is! Papp János vi-
dékről — Marcaliból — ke-
rült a főiskolára, Szűcs And-
rás viszont Pesten érettségi-
zett.

Véleményük a szabadté-
rőről? Ebben viszont már is-
mét nagy köztük az egyezés.
Azt mondják, remek iskola a
további szerepekhez. Ha va-
laha, hát itt igazán meg ie-
het tanulni a színészmester-

ség minden fogását. Azt pél-
dául, hogyan kell kart emel-
ni, kézzel — mutatósan —
gesztikulálni; s éppígy azt is,
milyen az igazi hangtechni-
ka. A mikrofon ugyanis —
mondják szinte egyszerre —
sem a dűnyögést, sem az ord-
dítást nem bírja el; a mik-
rofon kényes dolog...

És hasonlóképp kényes do-
log megtalálni a legjobb
„mozgásokat”, mármint ki-
számítani-begyakorolni azt a
pár száz lépést, amellyel kel-
lő időben, kellő helyre tud-
nak eljutni az egymást kö-
vető képek során. Ez a lépés-
tréning már csak azért is na-
gyon fontos, mert ha szólnak,
mindig mikrofonközben
kell lenniük, hiszen más-
ként nem jutna túl hangjuk
a rivaldán.

Persze, mindig túljut. Akár
angyalokként — Gáborként,
Rafaélként —, akár egyéb
szerepeikben jönnek-mennek
a színpadon, mindig megzen-
geti a teret a két friss hang,
tudatva: a Madách-műben ez-
úttal a pesti főiskola két igen
„talentumos” nagydiákja
bontogatja tehetsége angyal-
szárnyait.

Hogy aztán, az ősszel kez-
dőző utolsó évben mi vár
rájuk? Papp János a Vig-
Szűcs András a Madách

Szűcs András

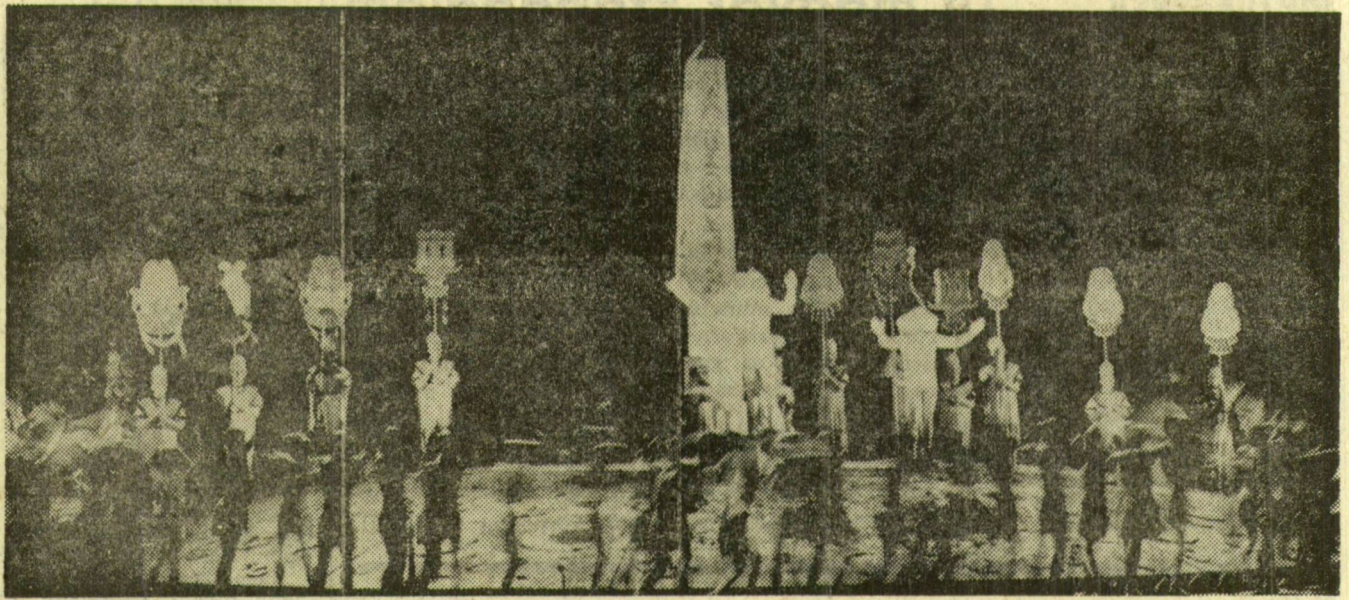
A próbák szünetében

Bizony nem sok szabadidejük volt a Tragédiát pró-
báló művészeknek: a főlkészülés a szó szoros értelmében
minden pillanatukat igénybe vette. A próbák kora dél-
előtti kezdődtek a színházban, aztán délután ugyanott
folytatódtak és hajnalban a Dóm előtti színpadon feje-
ződtek be. A művészek azonban kevés szabadidejüket is
fölhasználták a Szegeddel való ismerkedésre és pihenésre.

Képriportunk a Tragédia három főszereplőjéről ké-
szült, a pihenésnek ezekben a ritka óráiban.

— Nézd azt a helyes kislányt! — kiáltja a Dugonics
téren Ádám, azaz Nagy Attila felesége, Lelkes Dalma,
aki az új évadtól kezdve, akárcsak a férje, szintén a
szegedi színház tagja. (A helyes kislány persze — a fo-
tóriporter hibájából — nem látszik a képen.)

A TRAGÉDIA A DÓM TÉREN

A darabot szolgálni

Beszélgetés a Tragédia scenikusával

Két esztendeje a Hamlet scenírozását
bízták Székely Lászlóra, a Szegedi Nem-
zeti Színház díszlettervezőjére, Vámos
Lászlóval közösen, elképzeléseiknek egyez-
tetésével kellett a Madách Színház nagy-
sikerű produkcióját nagyobb méretekre, a
Dóm tér speciális arányaira transzponál-
ni. Mint tudjuk, az előadás komoly
visszhangot keltett.

Az idén ismét Székely Lászlót bízták
meg, most már a Tragédia scenírozásá-
val. Januárban fogtak hozzá Vámos László
rendezővel e nem kis feladathoz. A já-
tékok történetében a Madách-mű szegedi
reneszanszát éli: újat és egyben a mű
gondolati tartalmához hű környezetet
kellett színpadra állítani.

Székely László őszinte elismeréssel be-
szél a rendezőről, ki tervezői szempont-
ból is kitűnő partner. Remek képzőmű-
vészeti felkészültsége és térdramaturgiai
ismeretei ehhez nagyban hozzájárulnak.

— Általában egy-egy darab scenírozá-
sánál igen sok vázlat, skicc készül el,
melynek legtöbbször a rendező koncepciója
az alapja. Nagyon érdekes, hogy
most már több éves színházi tapasztala-
tom alapján — emlékszik vissza Székely
László — az első vázlatok sokszor döntő
jelentőségűek lesznek, és a sok vázlat
után gyakran ezek az első skiccek a leg-
szerencsésebbek.

— Az idei Tragédia esetében is ilyesmi
történt. Itt kell megjegyezni, hogy
nagyon fontos a rendező és ebben az eset-
ben a társtervező kollegám, Vámos László
következetes és alapos, sőt tudatos szin-
padi elképzelése. Vámos László, a ren-
dező, koncentrált előadást, a panoráma
színpad helyett kis látószögű, a figyel-
met összpontosító színpadi látványt akart.
Így jutoitunk el a színpadon látott és már
megvalósult elképzeléshez. Alapja a Föld
és az azt körülvevő világmindenség. A
földgömb egy részének színpadra állítása
már szinte magával hozta az egyes ké-
pek scenikai megoldását. Az egyes szí-
-

nek jelzéséhez lehetőleg csak a legjel-
lemzőbb építészeti és tárgyi elemeket
próbáltuk felhasználni, úgy, hogy ezek az
elemek ne csak dramaturgiai funkcióju-
kat töltsék be, hanem képzőművészeti
igényt is kielégítsenek.

— A koncentráltabb színpad általában
szélesebb körű világítási effektusokat igé-
nyel. A szabadtéren közismert kitűnő be-
rendezés vajon fokozottabb szerephez
jut-e az előadáson?

— Feltétlenül. Ez a fajta scenikai meg-
oldás, „jelzésrendszer”, elképzelhetetlen
világítási hatások nélkül. A templom
homlokzatán több nagy teljesítményű refle-
ktort helyeztünk el, melyek az egyes
képeknél döntő jelentőségűek. Ugyanezt a
módszert alkalmaztuk a „földgömb”-nél
is. Itt is reflektorokkal dolgozunk. Több-
ek között két reflektor fénycsóvája h-
vatott szimbolizálni a paradicsomi két
fát, melynek magasba törő fényében für-
dik meg Éva és Ádám. Ezek a fényfor-
rások kapnak még igen fontos szerepet a
falanszterben is.

— Díszletünk felületi megmunkálása
sem közömbös. Olyan anyagot kellett ta-
lálni, mely legjobban kifejezi az anyag-
szerűséget, valamint, hogy ha kell, szí-
nössé, gazdaggá, ha kell, rideggé, fémsze-
rűvé tudjon válni. Úgy érzem, hogy ezt
sikerült megvalósítani. A díszlet úgy ala-
kul, úgy formálódik a különböző fényha-
tásokban, ahogyan ezt a mű megköveteli.
A színpad valóban koncentrált, nagyvo-
nalú, amelyben az egyöntetű hatásokra
törekvés nem jelent díszletelenséget, ugyan-
akkor képzőművészeti látványt is nyújt.

„A darabot szolgálni, és nem a játékot
elnyomni” — fogalmazza meg a tervezés
ars poeticáját a scenikus, aki azért az
egyszerű sémának tűnő konstrukcióba is
igyekezett belekomponálni a variációk le-
hetőségét. E színpad közös munka ered-
ménye. Ha tetszik a közönségnek, a taps
ezt a sikeres együttműködést dicséri.

N. L.

Papp János

Színházban fog dolgozni. És
tanulni, nagyon sokat fog-
nak tanulni természetesen a
főiskolán is. Készülnek a
vizsgadarabokra, köztük el-
sősorban Csehov Három nő-
vérére, amelyet — esetleg,
nem biztos, de nagyon remé-
lik! — diplomamunkaként
bemutatnak majd.

Diploma után? A nagy
álom természetesen Pest. De
ha ott nem akadna státus,
akkor sem keseríti el őket
egy vidéki szerződés. Akár
egy szegedi sem, hiszen a
Szegedi Nemzeti Színház —
ezt ismét csak majdnem egy-
szerre mondják — még min-
dig a legjobbak közül való.
És hát a város! Ennél szeb-
bet, nyugodtabbat, aligha le-
het Magyarországon találni.

Két főiskolás, két angyal —
ahogy szövegüket mondják,
egy pár év múlva akár ördög
is lehet belőlük. Az ördögök
ördöge, természetesen a Tra-
gédiában...

A. L.

Még egy utolsó pillantás a szerepre. Lucifer, azaz Sin-
kovits Imre és felesége, Gombos Katalin, aki szintén ját-
szik a Tragédiában, a ma esti premier előtt szegedi
lakásuk erkélyén még egyszer átnézik a szerepet.
(A fénykép egyébként pénteken délután készült)

Somogyi Károlyné felvétele

Míntha Ádám nagy gondjai nehezédnének rá, olyan ko-
molyan pihen a Móra-parkban Éva, azaz Thirring Viola